

erede Minister har omtalt adskillige Tilfælde i Dag, hvor det ser ud, som om Statsrevisionen har ladet passere, at der af Theaterreservecapitalen er udbetalt Pengemidler uden Bevilling; man har ikke gjort anden Antegnelse derved end: „kan passere“. Men at der findes en anden Opfattelse, og at denne Opfattelse er væsentlig gennemgaaende, har den erede Minister ikke omtalt; jeg skal tillade mig nærmere at gaa ind herpaa. — Det er blevet sagt, at Theatret i 1858—59 fik en friere Stilling saaledes, at det kunde samle sig en saakaldet „opparet Formue“ eller „Reservecapital“, hvoraf det kunde afholde de Bøder, som det brugte, uden hver Gang at maatte ty til Statskassen. Det er imidlertid saaledes, at der efter den Tid findes Udtalelser af Statsrevisionen — og jeg tror ikke at begaa nogen Indiskretion, naar jeg nævner den erede nuværende Kultusminister som Forfatter til denne Del af Statsrevisionens Betænkning — hvoraf det vil ses — det er en i Aaret 1870—71 gjort Bemærkning — at Aaret sluttede med en Kapitalkonto, „en Reservecapital“. Det vil altsaa ses, at Theatret da havde faaet en Reservecapital, og angaaende Betydningen deraf henvises der til Finantsloven for 1855—56. Det er derefter klart, at, naar der i denne Bemærkning i Statsrevisionens Betænkning for 1870—71 henvises til et tidligere Tidspunkt, da Reservecapitalen, efter hvad Alle indrømme, havde den Karakter, at Intet kunde tages af den uden Bevilling, maa Statsrevisionens Opfattelse dengang have været den, at med Hensyn til Reservecapitalen, som nu var kommen frem, efter at der tidligere kun havde været Lomhed og Gjæld — efterat Theatret, siger jeg, nu altsaa havde faaet en virkelig opparet Kapital, skulde de gamle Regler, som gjaldt indtil 1855—56 atter være traadte i Kraft. Det forekommer mig at være en fuldkommen nødvendig logisk Slutning, jeg kan ikke indse, at der kan udledes noget som helst Andet af denne Henvisning til 1855—56. Det vil heller ikke være undgaet de erede Herrens Opmærksomhed, hvad den erede Minister ikke omtalte, at der staar to Bemærkninger paa Finantsloven, nemlig Punktene 7. og 9., som leilighedsvis ere indkomne netop i Anledning af Dispositioner, der ere truffene med Hensyn til Theatrets Reservecapital. Det viste sig i Aaret 1865—66, at der stadig var Ebbe i Theatrets Kasse, og at Theatret brugte den Kraft, den Bankierforretning, som afsbøde Tjehnering kaldte det, at laane og betale tilbage. Det vilde man sætte en Stopper for, og man vedtog derfor, at

denne Bankierforretning ikke skulde kunne gaa for sig i det Uendelige, men at Theatret vel skulde have Tilladelse til Aar for Aar at gjøre denne Forretning at laane og betale igjen, men saaledes, at dets Dispositionsret udtrykkelig blev indskrænket til det ene Aar ad Gangen. Noget lignende gjælder Posten Nr. 9., hvor det udtrykkelig blev udtalt, at Forrentningen til Sorø Akademi kun kunde finde Sted, forsaavidt den kunde afholdes af den opsparede Kapital. Deri ligger indirekte, at der iøvrigt ikke kunde disponeres over den opsparede Kapital uden efter Bevilling. Jeg tror, at der hersker en Uoverensstemmelse mellem Meningerne, som beto paa en Nuance, som mulig ikke er kommen rigtig frem. Det siges, at Meningen med den friere Stilling, der skulde indvortes Theatret i 1858—59, var den, at Theatret for Fremtiden ikke skulde behøve at ty til Statskassen, men kunde afholde Udgifterne ved sine egne Midler. Fra anden Side siges: Jo, det forholder sig ganske rigtig, Theatret skulde have Leilighed til at skaffe sig en saadan Kapital, men deraf følger ingenlunde, at Theatret skulde være berettiget til ogsaa at raade over denne Del af Kapitalen uden Bevilling. Det er nemlig en almindelig Grundsætning og den kan man ikke saaledes uden Videre fravige, at der af Statskassens Midler Intet kan afholdes uden særlig Bevilling. Der skulde en ganske anden Hjemmel til, for at man skulde kunne statuere, at Theaterbestyrelsen kunde bruge disse Penge uden Bevilling, end den, som findes i Forudsætninger fra en Ministers Side eller i Udtalelser fra et Medlems Side. Det er ikke det, der konstituerer Bevillingsmyndigheden. Bevillingsmyndigheden kan ikke bygges paa Forudsætninger; der maa Lov til eller Bevilling paa hvert Aars Finantslov; ikke engang Anmærkningerne, forekommer det mig, ville kunne indeholde aldeles tilstrækkelig Hjemmel til at afholde Udgifter af Reservecapitalen. Altsaa det, tror jeg, man bør slaa fast, at det ikke er tilladt at benytte Theatrets Reservecapital uden Bevilling. Det er ganske sikkert, at Theatret altid har trangt til en Driftskapital, og det er sikkert den Følelse, der har gjort, at man i Aaret 1858—59 ønskede at sætte Theatret istand til selv at oppare en saadan Driftskapital; men for at Theaterbestyrelsen skulde kunne benytte denne Driftskapital efter eget Lykke, maatte det udtrykkelig siges i Finantsloven: Theaterbestyrelsen kan disponere over en saa og saa stor Driftskapital hvert Aar. Det vilde være ganske rimeligt, om Theatret ligesom enhver anden Entreprise havde en saadan Drifts-